

چطور از تجربه دنیا استفاده نمی کنیم؟ چه کار باید بکنیم؟ آن استاد ابتدا باید قدری وضع حاضر را به گردن بگیرد. به هر حال ایشان خود در این وضع چه از لحاظ حمایت از تاکتیکی که مارابه اینجا رسانده و چه از لحاظ تصمیم‌سازی، سهیم بوده است. اکنون هم جزء دار و دسته هستند. موضوع این است که اگر ایده‌ها موفقیت‌آمیز باشد پای حساب خود می‌گذارند و هر جا کار خراب شود، پای حرف‌های شاعرانه می‌گذارند و چنان کلی صحبت می‌کنند که [یق] بیچ کسی را توانیم بگیریم. تقصیر دنیا [با] تقصیر تجربه نگرفتن از دنیاست؟ پس شما چه کاره هستید؟ می‌خواستید تجربه را کسب کنید. اینکه توانستید از دریا پر از ماهی، چیزی صید کنید، تور شما سوراخ بوده است. تور خود را درست کنید. می‌توانستید تجربه دنیا را بخوانید. قلم هم که در دست تان بود. روزنامه هم که داشتید و نوشтید.

این حرف‌های کلی، چه حرف‌های نامید کننده و چه حرف‌های امیدوارکننده - که قابل احصاء نباشد - اصلاً قابل بحث نیست. ما باید از کدام تجربه دنیا استفاده می‌کردیم که نکردیم یا کوتاهی کردیم؟ کدام راشما بیان کردید و کسی گوش نکرد؟ این را مشخص کنید.

◆ همین ایشان سال ۹۴ یک مصاحبه داشته است و گفته هر دولتی در ایران بر سر کار می‌آمد «تصمیم آمریکا» این بود که ایران به ثبات اقتصادی برسد و منطقه امن شود. گفته است حتی اگر احمدی نژاد هم بر سر کار می‌آمد، باید تعامل می‌کرد! و فرقی بین احمدی نژاد و روحانی نبود. اما در این مصاحبه اخیر گفته‌اند که توقعات روحانی و طریف از برجام، از ابتدا اشتباه بود....

اینها نوعی قرار است. اینها نمی‌خواهند قبول کنند که اشتباه کرده‌اند. در میان مردان مشروطه هم [این‌طور کسانی] داریم. می‌گوییم چرا رضاخان از دل مشروطه درآمد، هزار توجیه می‌آورند. این توجیهات را در تاریخ هم داریم. اینکه چند درصد این مطالب درست است و چند درصد حب و بغض و منافع شخصی و حزبی آنهاست، باید [اینها را] از هم جدا کنیم.

◆ با این اوصاف، وضع ما از مشروطه تاکنون تغییر چشمگیری نداشته است. همان‌طور که مشروطه می‌تواند به رضاخان مبتلا شود، انقلاب اسلامی هم می‌تواند گرفتار بعضی دولتها باشد.

بله، این را بیان کردم و مکانیسم می‌تواند این چنین باشد.

◆ آیا قرار نیست از این وضع خارج شویم و راهی برای این مشکل پیدا کنیم؟ آگاهی و عمیق بودن در تاریخ است. درس عمیق گرفتن؛ راهکار است. همانند بیماری که دکتر به او گفته این داروها را بخورید، نیمی را خورد و نیمی را نخورد است. به دکتر می‌گویید راهکار چیست؟ دکتر می‌گویید داروها را درست بخورید.

مقرر هستند چون دولت‌ها مردمی است و پادشاهی که نیست. به هر دلیل مردم بی‌جهت به آن اعتماد کردن و فریب شعارهای کسی را خوردند، [مقصر خواهند بود]. ما هم که طرفدار نظام هستیم، در درجه دوم سهیم این [ماجر] هستیم و نمی‌توانیم از این بگذریم. ما هم سهیم هستیم گرچه متهم درجه اول نیستیم.

همه کارهای دولت‌ها هم البته بد نیست و [نایاب] فقط کارهای اشتباه را بینیم؛ کار درست هم دارند. شما تاریخ را باید بخوایند، منصف باشید و اعتدال هم در گفتار باید داشت. برخی خطاهای دولت هم برای خود دولت نیست بلکه به سبب شرایط زمانه است، مثل انتخابات آمریکا. ولی حرف این است که چرا این میزان خود را به شرایط بین‌الملل بسته‌اید که تحولات بین‌الملل این میزان مهم شود. [حتی] در دوره جنگ [هم که در اوج دشواری بودیم، امام(ره) این کار را نکرد و خود را به [شرایط] بین‌الملل نیست، بلکه به داخل تکیه کرد؛ طبیعتاً باید چوب این اشتباه را هم خورد. مردمی که به این روند [وابستگی به قول و قاره‌ای دیگران] اعتماد می‌کنند هم [مقصر] هستند. [این مطلب] دلیل بر این نیست که دیگر انتخابات نشود یا نظام از هم بپاشد. اصلًا.

اینها هست و باید بررسی و آسیب‌شناسی کنیم تا این اشتباها کمتر شود. بعضی می‌گویند این طور شد. پس جمهوریتش بیخود است. اینچنین نیست. بعضی هم می‌گویند این‌طور شده پس [برویم سراغ] رضا پهلوی! نه؛ این حرف‌ها بیخود است. ما یک ملت زنده هستیم. همان‌قدر که پوشاندن اشتباها و انکار اشتباها، اشتباه است، بزرگ کردن اشتباها و درس بد گرفتن از اشتباها است. اشتباه را باید بینیم و درست تجزیه و تحلیل کرده و سعی کنیم دوباره تکرار نکنیم. همانند انسانی که یک راهی را تائیم، اشتباه رفته است و برمی‌گردد. از آن قسمتی که اشتباه کرده است، [برمی‌گردد به آنجا] این‌بار راه درست را می‌رود. باید بینند، تاریخ را بخواند تا بداند از کجا و چه مقدار اشتباه کرده است و حال این اشتباها را جبران کند. در مورد دولت نیز همین است. اگر با این ملاک بخواهیم به دولت‌ها بپردازیم، باید بینیم کجا اشتباه کرده است. اشتباها را توجیه نکنیم و به آن جایی که اشتباه کرده دوباره برگردیم و دوباره سعی کنیم آن اشتباها را تکرار نکنیم. اینکه به نفع چپ یا راست می‌شود، عوارض بعدی است. ما اصولاً به عوارض بعدی فکر می‌کنیم و بعد حرف می‌زنیم. این درست نیست. ابتدا باید حرف را بیان کنیم و عوارض بعدی که چه کسی چقدر چوب می‌خورد و چه کسی چقدر جایزه می‌گیرد، به تاریخ ربطی ندارد، بلکه مربوط به بعد از آن است و به مردان سیاست مربوط می‌شود.

◆ یکی از صاحب‌نظران با مجله‌ای مصاحبه کرده و گفته است در حکومت جای فلسفه‌ورزی نیست و باید در حکومت از تجربه موفق دنیا استفاده کنیم. ما از تجربه موفق دنیا استفاده نمی‌کنیم؟

◆ مراجع سه‌گانه هر دو این‌طور بودند که بیشتر از دور ماجرا را ردیف می‌کردند؟ نسبتاً.

◆ به واسطه این دوری، چه اشکالاتی در تلقی آنها از مشروطه ایجاد شده است؟ اشتباها این است که منابع خبری آنها از نزدیک نیست. وقایع را همانند چیزهایی که حاج آقا نورا... از نزدیک می‌دید، آنها نمی‌دیدند. بعضی از ایرادات مشروطه‌خواهان و افرادهای آزادی‌خواهان را به سبب دوری متوجه نمی‌شدند. دورتر بودند و بیشتر حمل به صحت می‌کردند.

◆ هر خبری می‌رسید؟ هر خبری نه، این اندازه هم ناگاه نیستند. من سال‌هاست که بعد از انقلاب، زمین فوتیال نرفته‌ام. الان برداشت زیادی از زمین فوتیال ندارم چون تنها از تلویزیون دیده‌ام. تا نبینیم [قضاؤت من]، قضاؤت درستی نخواهد بود.

خیلی از وقایع را اگر آدم نمیند - همانند ایرانی‌هایی که خارج از کشور هستند و از شبکه‌های معاند خبرها را می‌شنوند - قدرت انتقال خود را نسبت به جامعه از دست می‌دهد. تمنی تواند به درستی تشخیص دهد.

◆ نقش مردم چه می‌شود؟ اکنون که با استبداد روبرو نیستیم، ولی با دولت مواجه هستیم. دولت هم خواه ناخواه توسط اقبال مردمی پیدا شده است. الان قائل به این هستیم که دو فاز داریم؛ فازی که با مردم امور جلو می‌رود و فاز دیگر اینکه توسط دیانت، امور منظم می‌شود. این دو را باید از هم جدا کنیم؟ می‌توانیم این چنین کنیم. این را در عالم نظر بیان می‌کنیم و نه عمل. الان نمی‌خواهیم حزب تشکیل دهیم و کسی را استیضاح کنیم. ما در عالم نظر، هر کاری بخواهیم می‌توانیم انجام دهیم. ذهن قادر به تفکیک است. در فلسفه این کار را می‌کنند و در فلسفه سیاسی هم این چنین است.

◆ بالاخره شان مردم را چطور می‌خواهیم در نظر بگیریم؟ شان مردم در مورد دولت‌ها؟

◆ بله.

همان‌قدر که پوشاندن اشتباها و انکار اشتباها اشتباه است، بزرگ کردن اشتباها و درس بد گرفتن از اشتباها هم اشتباه است.

اشتباه را باید بینیم و درست تجزیه و تحلیل کرده و سعی کنیم دوباره

تکرار نکنیم